

ството. Но едно случайно нещастие съ училищното здание го принудило наскоро да напусне Панагюрище: прѣзъ 1848 год. училищното здание било ремонтирано и неумѣло поставени мѣстата за тржбитѣ на печкитѣ, поради което прѣзъ зимата училището се запалило и изгорѣло. Безъ да има каквато и да било вина, Сава Радуловъ, като главенъ учителъ считалъ себе си за отговоренъ при станалото нещастие, заради това рѣшилъ да напусне Панагюрище, та да не чувствува упрѣка, както той си мислѣлъ, че изразява погледа на съгражданитѣ му. Духовни връзки сж го влѣкли къмъ Русия. И дѣйствително прѣзъ настѣпилата 1849 г. той, безъ да разгласява много-много, напуска Панагюрище и отива въ Русия, дѣто по всѣка вѣроятность ще да е слѣдвалъ до къмъ 1853 год. въ нѣкой отъ рускитѣ университети по филология. Неговитѣ по-послѣшни книжовни и училищни работи го показватъ като човѣкъ съ обширни филологически познания. Отъ 1853 год. ние го намираме основенъ учителъ въ Болградъ, а когато въ тоя градъ прѣзъ 1858 год. се уреди гимназията наречена послѣ „Императоръ Александъръ III“, до като се назначи титуляренъ директоръ, Радуловъ е изпълнявалъ длѣжността до пристигането на първия титуляръ — доктора на философията отъ Берлинския университетъ — Д. Мутевъ. Отъ горнята дата до 1868 год. Радуловъ останалъ за управителъ на пансиона при сжщата гимназия, а слѣдъ това се прѣдалъ на книжовни занятия. По ония врѣмена, когато започнаха да се отварятъ училищата, имаше нужда отъ учебници и пособия. Една отъ заслугитѣ на Сава Радуловъ се състои именно въ това, че той работи съ истинско призвание въ тая областъ и е написалъ много учебници и поучителни книжки, отъ една страна, за да улесни обучението въ училищата, отъ друга, за да подѣйстви на просвѣтително и морално върху читающата публика изобщо. Въ ония